

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE FAKKELLOOP

Juist een jaar geleden had ik het voorrecht van deze plaats te mogen aankondigen het sedert ook in ons land zoo bekend en gewaardeerd geworden boek van *C. Edmund Kells*: „The Dentist's Own Book”. Gedurende mijn verblijf in Amerika dezen zomer was een van de meest aangename oogenblikken, de persoonlijke kennismaking met den beminnelijken schrijver, die mij mededeelde dat hij iets voor mij had meegebracht. En een paar dagen later ontving ik een boek, dat naar ik op dat oogenblik eigenlijk verwachtte, zou zijn het bovengenoemde werk, wellicht met een persoonlijke opdracht.

Inderdaad vond ik een boek met een zeer vriendelijke opdracht van den auteur, in formaat gelijk aan wat ik verwachtte, maar wie schetst mijn verbazing toen ik op den band zag staan: „Three Score Years and Nine” (Forty-five Years in Dentistry)?

Dus een nieuw boek, en toen ik den omvang zag moest ik bekennen dat de gedachte mij bekreop: hoe kàn dat? Heeft hij dan verleden jaar ons niet reeds alles gegeven wat men maar verwachten kon en méér?

En buitendien, had ik niet — juist voor mijn vertrek — in de *Items of Interest* een artikel gelezen van zijn hand, waarin een zeer sobere, maar daarom te treffender opsomming gegeven was van de doorgestane ellende gedurende lange, lange jaren als slachtoffer van pionierswerk in Röntgendiagnostiek? En had niet de hoofdredacteur van de *Items* daar een bericht aan moeten toevoegen, dat sedert het schrijven van dat artikel,

Collega *Kells* opniëuw geopereerd had moeten worden en dat ditmaal de linkerarm moest worden geamputeerd?

Dit alles bleek helaas volkomen in overeenstemming met de feiten en tòch had hij blijkbaar kans gezien ondanks alle misère, tot het concipieeren van een nieuw werk van 532 bladzijden, waarin ook zelfs geen *aanduiding* was te vinden van hetgeen hem in dit opzicht wedervaren was, hoewel het overigens een voortdurend relaas is van zijn wedervaren als tandarts en als uitvinder, geschreven in een toon, zóó jeugdig en zóó opgewekt, dat men zich den schrijver moeilijk anders kan voorstellen dan in den meest perfecten gezondheidstoestand.

En thans staat hij weer bij den stoel — één arm verloren door de verraderlijke Röntgenstralen — als specialist in Röntgendiagnostiek !!

Een beroep dat dergelijke beoefenaren telt moet toch wel een zéér mooi beroep wezen!

Wie gemeend heeft dat *Kells* na het schrijven van „The Dentist's Own Book” uitverteld was, heeft de plank wel heel erg mis geslagen, want zijn nieuwe boek is moeilijk anders te beschrijven dan als een boeiende tandheekkundige roman, die door iederen tandarts met de grootste belangstelling zal worden gelezen omdat het is: de geschiedenis van de tandheekkunde gedurende de laatste halve eeuw, op zóó onderhoudende wijze verteld en doorspekt met zóóveel rake opmerkingen, goeden raad en verbluffend inzicht in de meest uiteen loopende zaken, dat men begrijpt hoe natuurlijk het is, dat deze Amerikaan uit het verre New-Orleans een der meest populaire figuren is onder de veertig duizend collega's aan de andere zijde van den Oceaan.

De vader van den schrijver was eveneens tandarts, zoodat zijn vroegste jeugdherinneringen reeds de tandheekkunde betreffen waarnaar steeds zijn volle belangstelling uitging en hij daardoor ook in staat is reeds uit diën tijd merkwaardige staaltjes te kunnen mededeelen.

Zoo bijvoorbeeld het verhaal van den patiënt die 's nacht bij

kaarslicht een kies verwijderd moest worden, hetgeen geschiedde met behulp van ether.

Bij het gebruik slaat plotseling een hevige blauwe vlam door de kamer, vlak voor het gezicht van den patiënt tot de grootste ontsteltenis van operateur en helper. De vlam dooft, de kaars wordt wat verder afgehouden en de operatie voortgezet.

Na afloop betuigt de tandarts den patiënt zijn bewondering over de koelbloedigheid waarmede hij een en ander heeft doorstaan.

„O, antwoordt deze, dat heeft niets te beteekenen, ik dacht dat die vlam er bij hoorde!”

Dat was de anaesthesie uit die jaren!

Wanneer men verder bedenkt dat in die halve eeuw ongeveer alles is uitgevonden wat wij „moderne tandheelkunde” noemen en dat de schrijver daarin een zeer werkzaam aandeel heeft gehad, dan zal men begrijpen dat dit werk niet anders dan hoogst belangwekkend kan zijn.

De goudhamer, cofferdam, kroon en brugwerk, het oxyphosphaat cement, de glas-inlay van *Herbst*, de verschillende soorten boormachines, de electriche oven, *Jenkin's* porcelein, cocaine, novocaine, geleidingsanaesthesie, Röntgenstralen, de goud-inlay om slechts enkele van de voornaamste te noemen.

Kells was de eerste die een electriche boormachine met behulp van straatstroom hanteerde; eenige maanden na de ontdekking van Röntgen, vervaardigde hij reeds X foto's, hij introduceerde de gecompriëerde lucht en heeft zich overigens bezig gehouden met de meest uiteenloopende uitvindingen; zelf geeft hij een lijst van *dertig* door hem aangevraagde patenten, waarbij o. m. een brandweersignaal en een automobielstarter! Dit alles kan een denkbeeld geven van de activiteit van dezen man, die aan het hoofd stond van een zeer drukke praktijk en ontelbaar vele voordrachten heeft gehouden in alle deelen van Amerika.

Bij zijn mededeelingen over de Röntgenologie en haar vorderingen vindt men de geweldige moeilijkheden van het aller-eerste begin om dan te eindigen bij een door hem gehouden

voordracht over dit onderwerp in Januari van dit jaar in Chicago, waarbij hij kon vertoonen twee dental films, zoo juist verzonden van New-York naar Chicago per telefotograaf in 7 minuten 20 seconden, met een telegram waarbij de Tel. Co. mededeelt dat bij wijze van attentie hem de eerste tandheeskundige radiogrammen als telefotografiën voor deze voordracht worden toegezonden tot bekroning van „30 jaren ervaring in de Röntgenologie.”

Dit zijn slechts eenige grepen uit den rijken inhoud van het merkwaardige boek, dat men overigens niet kan recenseeren, men moet het lezen, moet het bezitten!

Men kent het symbool van den fakkelloop als levensbeeld. Wanneer de één het niet langer kan volhouden geeft hij den fakkel over aan een ander, tot ook deze hem weer moet doorgeven aan een derde, maar voor één ding moet gezorgd worden, de fakkel moet brandend worden gehouden.

En zoo eindigt deze zeventigjarige zijn werk met de mededeeling dat hij de belooning van al zijn arbeid en moeite ruimschoots gevonden heeft in de dankbaarheid en het vertrouwen van zijn patiënten, de warme vriendschap van talrijke collega's en de betuigingen van waardeering van vele onbekenden uit alle oorden van de wereld.

De uren aan zijn schrijftafel zijn gebruikt in de hoop wat hulp te kunnen geven aan zijn „brothers in arms”. Al wat hij weet heeft hij geleerd van anderen, vandaar zijn doel om het weer door te geven.

Pass it on.

De fakkelloop.

Deze regelen zijn bedoeld enerzijds om mijn collega's op te wekken tot het lezen van dit tandheeskundige levensboek, anderzijds om van uit Nederland te getuigen van onzen eerbied en onze bewondering voor dezen levensarbeid.

Eenerzijds:

„As you learn, teach; as you get, give; as you receive, distribute.

Wij hebben ontvangen, wij geven het door.

Anderzijds:

„If with pleasure you are viewing

Any work a man is doing

And you like him or you love him, tell him *now!*”

Wij hebben het werk met vreugde gezien en wij zeggen
het *nu!*

N.